

ning, men om, hvorledes det bør lønnes. Flertallet har den Mening, at dette Embede er et anseeligt, betydeligt Embede, et Embede, der rangerer over Kontorchefembederne. Det er imidlertid kun foreslaaet lønnet som et Kontorchefembede i Centraladministrationen, men efter Embedets Betydning mener Flertallet, at det bør rangere noget højere, og at, selv om man ikke vil stille det lige med et Departementschefembede, maatte det sættes som en Mellemtung mellem et Kontorchef- og et Departementschefembede, og derfor foreslaar Flertallet i Ændringsforslag Nr. 3 at forhøje Begyndelseslønnen fra 4,000 til 5,000 Kr. Fra Mindretallets Side er der imidlertid gjort den Bemærkning, at der til dette Embede sædvanemæssig hører visse Indtægter, som ret naturligt henhøre til dem, som en Notarius kommer til at oppebære derved, at visse Oversættelser og Attestationer, der i Virkeligheden ikke høre ind under Embedet, kunne overgives til ham og ogsaa overgives til ham. Af disse Forretninger har han nogle Indtægter, og Mindretallet mener, at man maa gaa en af to Veje, enten at sige, at alle Indtægter, der falde paa Notarialkontoret, skulle gaa ind i Statskassen, og i saa Tilfælde bør han lønnes højere end foreslaaet, endogsaa højere end Flertallet foreslaar, eller ogsaa skulle de ikke indgaa i Statskassen, og saa er den foreslaaede Lønning tilstrækkelig. Jeg skal med Hensyn til dette mere principielle Spørgsmaal bemærke, at jeg tror, at Mindretallet tager fejl i sin Betragtning af de Indtægter, der her er Spørgsmaal om, idet det aabenbart gaar ud fra, at der her er Tale om Sportler, d. v. s. Betaling for enkelte Forretninger, der udføres i Embeds Medfør; men det er ikke Tilfældet. Alle Indtægter, som flyde for Forretninger i Embeds Medfør, skulle naturligvis indgaa i Statskassen, derom er der slet ikke nogen som helst Tvivl, men der er adskillige andre Forretninger, der, som jeg før bemærkede, ret naturligt tilfalde Notarius, men som han ogsaa kan lade være at udføre, hvis han ikke vil, og som han kan udføre udenfor Kontortiden i sin private Tid, om Aftenen eller om Natten eller naar som helst han vil, og hvor det vilde være urimeligt at lade Indtægten af disse Forretninger indgaa i Statskassen. De falde ikke ind under, hvad man egentlig forstaaer ved Sportler. Naar Flertallet har foreslaaet, at Embedet skulde lønnes lidt højere, er det for derigennem at mar-

kere den Betydning, vi tillægge dette Embede.

Jeg tror ikke, at Ændringsforslagene Nr. 1, 2, 6 og 9 trænge til anden Forklaring end den, der er given i Betænkningen; de forstaaes ret tydeligt af sig selv. Jeg skal kun bemærke om Ændringsforslag Nr. 5, der bestemmer, at Notar og Undernotarerne, naar de skulle udføre Notarialforretninger udenfor Embedskontoret, ere berettigede til, naar de benytte Vognbefordring, at kræve Udgiften dertil betalt af Rekvirenten efter Taksten for den offentlige Kørsel, at det er noget, der nødvendigvis maa finde Sted. Som Forholdene nu ere, er der i det gældende Sportelreglement givet den Bemyndigelse eller den Forpligtelse, kan jeg vel sige, at de kunne beregne et Tillæg til Gebyret af en Trediedel i saadanne Tilfælde her i København, hvor Notarius skal begive sig udenfor, hvad jeg maaske for Korthed kan kalde det egentlige Københavns Grænse. Hvis han skal noget længere bort, er han berettiget til at forhøje Gebyret med en Trediedel, men med den Ordning, der nu skal finde Sted, vil alt Gebyr indgaa i Statskassen, og Notarius vil altsaa ikke have nogen Fornøjelse af at forhøje Gebyret, men han vil staa som den, der vel kan forlange en saadan Forhøjelse, men selv maa sørge for sin Befordring. Det vilde være ret urimeligt, og derfor er den højtærede Minister beredvilligt gaaet ind paa, at der kan kræves Godtgørelse for den Befordring, som skal ydes, efter Vognmandstakst.

Ændringsforslag Nr. 7 gaar ud paa at udelade en Sætning i § 5, hvorefter Justitsministeren skulde kunne fastsætte, hvorledes der vil være at forholde med Betalingen for de Forretninger, som udføres paa Notarialkontoret, men ikke ere egentlige Notarialforretninger. Man har ment, at det er en meget uklar Bestemmelse, og Ministeren har erklæret, at det var maaske mindre heldigt at have den. Det, der var tilsigtet, var vistnok det, at hvis der opstod Uenighed mellem Notaren og den Person eller Institution, som havde begæret hans Medvirkning, skulde Ministeren i sidste Instans afgøre den Strid, der var mellem dem. Men Ministeren gik ind paa den Betragtning, der var gjort gældende i Udvalget, at det behøvede man ikke at sige noget om, det var en Selvfølge, at hvis der blot en Gang opstod Uenighed mellem Notaren og vedkommende Institution — lad os sige en Kreditforening eller